

SMOLENICKÝ POSOL

farské noviny

XIII. ročník, máj-jún 2013, 3. číslo

**„Svätý Jene z Nepomuku,
drž nad námi svoji ruku!“**

16. mája si Cirkev pripomína osobnosť svätého Jána Nepomuckého, tento rok pripadne spomienka naň na štvrtok pred Svätodušnou nedelou.

Česká legenda

Svätý Ján sa narodil okolo roku 1340 v obci Pomuk pri Plzni. Jeho prívlastok Nepomucký vznikol neskorším chybným čítaním latinského výrazu *de Pomuk* (teda z Pomuku, Pomucký; obec sa potom na jeho počesť premenovala na Nepomuk). Bol kňazom a po ukončení štúdia kanonického práva v Padove sa stal kanonikom. Pôsobil v Prahe ako kanonik vyšehradskej kapituly i ako generálny vikár pražského arcibiskupa Jána z Jenštejna. Podľa legendy bol Ján Nepomucký spovedníkom kráľovnej Žofie, druhej manželky českého kráľa Václava IV. Luxemburského. Keď na naliehanie upodozrievavého kráľa odmietol prezradiť spovedné tajomstvo – hriechy jeho manželky, kráľ ho dal zajať, mučiť a nakoniec 20. marca 1393 zhodiť z Karlovho mosta vo vreci do Vltavy. Jánovo utopené telo bolo o mesiac neskôr nájdené podľa piatich žiariacich

„Tak oblečme si dresy...“

....keď sme takto v kope, aby bolo jasné, kto za koho kope – týmito slovami začína refrén jednej z piesní skupiny Elán. Dresy sú potrebné pri kolektívnych športoch, aby odlišili jednotlivé tímy hráčov. A hráč musí vedieť, akú farbu majú dresy jeho družstva, aby vedel s kým má spolupracovať, kto je jeho tréner, kto spoluhráči... Keď sa však dresy zašpinia, tak je niekedy dosť ťažké rozlíšiť, kto ku komu patrí.

Máme aj my dresy? My, čo sa hlásime ku viere v Ježiša Krista? Máme – navonok reprezentované krstnou košielkou. Je bielej farby, symbolizuje svätosť, čistotu a nevinnosť, skrátka Božie dary dané nám v krste. To je náš kresťanský „dres“. Nie je príliš často nečitateľný pod množstvom špiny – hriechu -, ktorá sa naň nalepila? Vieme, ktorý „tréner“ (slovami vdp. Mrvu) je ten náš a počúvame ho? Vieme rozoznať spoluhráča a protihráča?

Hlavný protihráč je Zlý – a pri modlitbe Otče náš prosíme nášho „trénera“, aby nás ho zbavil, aby nám pomohol proti nemu bojovať, aby sme s ním neprehrali svoj život. Ale čo je dôležitejšie ako boj „proti“ je ísť za cieľom, ktorým je večné víťazstvo.

Jedným z „dresov“, ktoré sú vidieť navonok je aj rovnošata na slávnosti 1. svätého prijímania. Koľko detí ju bude mať na sebe iba navonok, bez toho, aby sa rozhodli ísť naozaj za Kristom? Pomôžme im, aby chceli patriť do Jeho tímu, ktorým je Cirkev. Aby to nebolo iba o peknej slávnosti.

Deti, aj keď na Boha vaši rodičia možno pozabudnú, vy na neho nezabudnite. Je iba na vás, či ho chcete oslavovať pri nedeľnej svätej omši, rozprávať sa s ním pri modlitbe – zvlášť rannej a večernej, či chcete, aby vám odpustil, keď niečo zlé urobíte... To záleží iba na vašej odpovedi. Navonok ju poviete pri slávnosti 1. svätého prijímania a deň predtým pri sviatostnom zmiernení. Nech je to odpoveď celého vášho života.

Patrik Bacigál

hviezd, ktoré sa podľa legendy objavili nad hladinou Vltavy, kde bol Ján hodený do vody, a s poctou pochované. Počas beatifikačného procesu, ktorý predchádzal blahorečeniu, bol pri obhliadke jeho pozostatkov v lebke nájdený jazyk, ktorý zostal úplne neporušený. Najnovšie výskumy ukázali, že v skutočnosti ide o zachované mozgové tkanivo, čo však na úcte k nemu neubralo.

Svätý pred svätorečením

Úcta k nemu sa v Čechách začala šíriť už pred jeho oficiálnym uznaním za svätého. Veriaci mu začali stavať sochy i kaplnky. Nečudo, veď ho považovali vzhľadom na jeho mučenícku smrť za svätca, ktorý ich môže ochrániť pred povodňami, krupobitím, či pred náhlou a nečakanou smrťou. Stal sa ochrancom mlynárov, pltníkov i námorníkov. Vďaka neprežadeniu spovedného tajomstva ho uctievali aj ako patróna spovedníkov a bol pokladaný za ideál dokonalého kňaza. Kult mučeníka Jána Nepomuckého sa ešte viac rozšíril po jeho svätorečení, ktoré sa konalo v rímskej bazilike sv. Jána v Lateráne 19. mar-

ca 1729. Stal sa najznámejším a najviac uctievaným svätcom 18. storočia, v umeleckých dielach barokového obdobia bol najčastejšie zobrazovaným svätcom. Úcta k nemu sa okrem Čiech a Moravy najviac rozvinula vo vtedajšom Uhorsku a Rakúsku. Za zemského patróna Čiech bol považovaný už okolo roku 1600, je zemským patrónom Bavorska a jedným z patrónov Salzburkej arcidiecézy. Podľa svätého Jána bolo v roku 1929 pomenované aj české pápežské kolégium *Nepomucenum* (na 200-té výročie svätorečenia).

Predkovia ho mali radi

Úcta k svätému Jánovi Nepomuckému bola v minulosti veľmi živá aj v našej farnosti. Svedčí o tom jeho socha nachádzajúca sa pred smolenickou starou farou, bočný oltár vo farskom kostole a dokonca aj jeho relikvie, ktoré získal niekedy medzi rokmi 1774 a 1794 farár Ignác Weis. Boli vložené do hlavného oltára a na jeho sviatok bývali vystavené k verejnej úcte.

Socha svätého Jána nachádzajúca sa pred budovou starej fary bola vyhotovená dva roky po jej vybudovaní, keď bol smolenickým farárom Pavol Florianič. Nevieme spoľahlivo určiť, kto dal sochu svätca vyhotoviť, isté je, že stavbu fary v roku 1746 financoval gróf Juraj Leopold Erdődy (1681 - 1759), smolenický zemepán a patrón smolenickej farnosti, medzi ktorého povinnosti patrilo okrem iného finančne podporovať chod fary a kostola. Na údržbu sochy svätca založil ďalší farár Ján Szalava fundáciu v hodnote 50 zlatých.

Spoznáme ho ľahko

Svätý Ján je vyobrazený ako muž v stredných rokoch, s tvárou zarastenou krátkou briadkou, v odeve kanonika: v reverende, na ktorej má odetú rochetu - biele rúcho s rukávami, ktoré siaha po kolena a na dolnom okraji je zdobené krajkou - cez plecia má prehodenú kožuštinovú mozetu - kanonický plášťik - a na hlave biret, ktorý kanonici bežne nosili. V pravej ruke drží kríž a v druhej palmovú ratolesť, symbol mučeníckej smrti, jeho dva neodmysliteľné atribúty. Nad hlavou je svätožiara s piatimi hviezdami odkazujúca na päť hviezd, podľa ktorých bolo nájdené svätčovo telo, a zároveň symbol piatich písmen slova *tacet*, čo znamená *mlčí*.

Týmto spôsobom je svätý Ján spodobovaný najčastejšie, a tak je od iných svätcov rozpoznateľný hneď na prvý pohľad. Vzorom, podľa ktorého vznikali jeho plastiky a obrazy v Čechách i v zahraničí, ktoré ho zobrazovali práve takto, bola socha svätého Jána od sochára Jana Brokoffa na pražskom Karlovom moste, stojaca na mieste, kde bol hodený do Vltavy. Bola sem umiestnená ešte v roku 1683, teda 46 rokov pred jeho svätorečením. Odvtedy vzniklo v Európe viac než 30 000 sôch.

Neobyčajný nápis

Sochu svätca pre budovu smolenickej fary z pieskovca vytesal neznámy sochár a umiestnil ju na profilovaný podstavec. Na jeho čelnej strane môžeme i dnes čítať latinský nápis. Nie je len oslavným textom k úcte svätého Jána, ale zároveň i chronogramom, nápisom, ktorého niektoré písmená odkazujú na rok, kedy bola socha vytvorená. Na podstavci čítame: **DeVs VnVs In personIs trInVs In sanCto sVo Ioanne nepoMVCeno sIne flNe Vere honorablItVr**, čo v preklade znamená *Jediný*

Boh v troch osobách bude vo svätom Jánovi Nepomuckom nekonečne a ozajstne uctievaný. Po sčítaní zvýraznených písmen, ktoré sú zároveň rímskymi číslicami, nám vyjde výsledok rok 1748.

Ešte jeden Ján

O tri roky neskôr pribudol vo farskom kostole nový bočný oltár a zasvätili ho rovnakému svätcovi - Jánovi Nepomuckému. Mecénom oltára bol gróf Juraj Leopold Erdődy, stavebník farskej budovy. Kamenná plastika svätca je na rozdiel od prvej polychrómovaná a svätcovi chýba v ruke kríž s Ukrižovaným. Vďaka ustálenému zobrazovaniu je však zjavné, že ide o svätého Jána. Vo vyrezávanom nadstavci oltára, v žiari zlatých lúčov je totiž umiestnený ďalší svätcov atribút - jazyk, ktorý pripomína jeho neochvejnú mlčanlivosť.

Všadeprítomný svätý

Sochy svätého Jána Nepomuckého môžeme vidieť takmer na každom kroku, napr. v Dolnej Krupej, na Bukovej alebo v Špačinciach. Ako ochranca mostov a orodovník pred povodňami má svoje miesto v Suchej nad Parou (v súčasnosti prebieha jeho reštaurovanie), či pri Zvončine, v Trnave na Hornopotočnej ulici (pôvodne pred jeho sochou viedlo koryto Trnávky), v Šelpiciach, kde stráži most ponad Trnávku. Umiestnenie jeho sochy pred farou v Smoleniciach, v Naháči, v Dolných Orešanoch alebo v Častej je zas pripomienkou a vzorom dokonalého kňaza.

Text a foto Ivana Janáčková

Modlitba k sv. Jánovi Nepomuckému z roku 1865:

Ó preslávnny mučeník Boží, patrón náš najmilší, svätý Ján Nepomucký, ktorý si radšej ukrutné muky vydržal, ako by si spovedné tajomstvo vyzradil: hľa my vrúcni ctitelia Tvoji k Tebe sa utiekame, a skrze neporušenosť Tvojho svätého jazyka, Teba pokorne prosíme, aby si nám a všetkým všade pobožným ctiteľom, mocným svojím príhovorom bol pred Bohom nápomocný, aby sme z jeho nesmiernej milosti stáleho pokoja vo svojej vlasti požívali, od drahoty, vojny, hladu a moru, týchto strašných bičov Božích uchovaní boli, a tak v svätom pokoji a bázni Božej k brehu preblahoslavennej večnosti, šťastne za Tebou sa dostali, ku Kristovi Ježišovi, nášmu Pánovi ktorý s Bohom Otcom žije a kraluje od vekov až na veky. Amen

Ach, tie ženy...

Malý chlapec sa spýtal mamy: "Prečo plačeš?"

"Pretože som žena," povedala mu. „Nerozumiem!" povedal syn. Jeho mama ho len objala a povedala: "A nikdy ani neporozumieš."

Neskôr sa chlapec opýtal svojho otca: "Prečo sa mi zdá, že mama plače bez dôvodu?" "Všetky ženy plačú bez dôvodu," bolo všetko, čo mohol otec odpovedať.

Malý chlapec vyrástol a stal sa mužom, avšak stále nerozumejúc, prečo ženy plačú. Nakoniec zavola Bohu a keď sa dovolal, spýtal sa: "Bože, prečo sa ženy rozplačú tak ľahko???" Boh odpovedal: "Keď som urobil ženu, musela byť výnimočná. Urobil som jej PLECIA dost' silné na to, aby uniesla váhu sveta, ale natoľko jemné, aby poskytovali pohodlie.

Dal som jej vnútornú SILU, aby vydržala pôrod dieťaťa a odmietnutie, ktoré veľa rás okúsi od svojich detí. Dal som jej TVRDOSŤ, ktorá jej pomôže stále pokračovať, keď sa všetci ostatní vzdávajú, a starať sa o svoju rodinu napriek chorobám a únave, bez sťažovania sa.

Dal som jej CIT milovať svoje deti za všetkých okolností, dokonca aj vtedy, ak ju jej dieťa hlboko ranilo. Dal som jej ODVAHU prijať svojho manžela napriek jeho chybám a sformoval som ju z jeho rebra, aby chránila jeho srdce.

Dal som jej MÚDROSŤ, aby vedela, že dobrý manžel nikdy neraní svoju ženu, ale niekedy skúša jej silu a rozhodnosť - stáť vedľa neho bez výhrad. A nakoniec som jej dal SLZU, ktorú vyroní, ktorá je výlučne jej, aby ju použila kedykoľvek ju bude potrebovať, aby to zvládla.

Na tú slzu má naozaj právo, nik nevydrží bez slova toľko ako žena! Krása ženy nie je v šatách, ktoré nosí, v postave, ktorú má, ani v spôsobe, akým si češe vlasy. Krása ženy - matky musí byť v jej očiach, pretože tie sú bránou k jej srdcu, miestu, kde sídli láska. ...dajte si veľký pozor, aby ste nerozplakali matku, lebo Boh počíta jej slzy!

Žena vyšla z mužovho rebra, nie z jeho nôh, aby bola pošliapaná, nie z jeho hlavy, aby bola povýšenecká, ale z jeho boku, aby mu bola rovnou... Z miesta pod ramenom, aby bola chránená, a vedľa srdca, aby bola milovaná...

Preto si všetky zaslúžia našu lásku, za ich trpezlivosť, silu, múdrosť, cit a vytrvalosť.

Zdroj internet, pripravila Daria Jajcayová

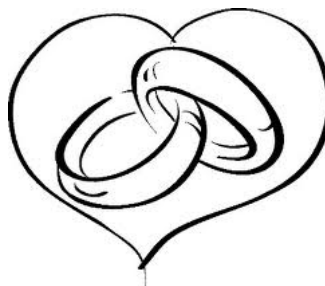
BLAHOŽELANIE !!!

Všetko najlepšie k 60. narodeninám želáme pánovi **Emilovi CISÁROVI!**

Pán Cisár pomáha dlhé roky pri vonkajšom ozvučovaní slávností a sviatkov. Ďakujeme za túto obetavú službu a želáme do ďalších rokov veľa zdravia šťastia, Božieho požehnania a ochranu Panny Márie!

red

Sľub

Myslím, že ženy to v živote nemajú jednoduché, tým však nechcem povedať, že muži áno. Jedným z poslaní ženy je byť dobrou matkou. Lenže už len začiatok tejto cesty býva veľmi náročný. V jednom to však muži asi predsa len majú jednoduchšie. Možno si niektorí myslia,

že to nie je pravda, ale nasledujúci príbeh vás o tom možno presvedčí. Jedna moja kamarátka túžila, ako veľa iných žien, po rodinnom živote. Úplne normálny život so starosťami aj radosťami. Bola dost' aktívny človek. Študovala, chodila do spoločenstva, na turistiku, na kurzy tanca, mala blízko k humoru a rada nadávala, že nemá frajera. Samozrejme sa za svojho budúceho, aj modlila. No ale toho pravého nie a nie nájsť... Mala jednu dobrú priateľku, rehoľnú sestru Máriu. Posledné roky sa rehoľná sestra trápila s chorobou. Rakovina ju obrala o veľa síl, ale nevzdávala sa. Keď sa zdalo, že sa všetko na dobré obráti, choroba sa vrátila v plnej sile. V týchto ťažkých časoch bola sestra Márii moja priateľka jednou z blízkych osôb, ktoré sa snažili rôznym spôsobom jej situáciu aspoň trochu zmierniť. Ak to vôbec bolo možné. Na moje veľké prekvapenie ani v týchto naozaj ťažkých chvíľach, sestrička nestrácala svoj veľký zmysel pre humor. Sľúbila mojej kamarátke, že keď už bude v nebi, prihovori sa za jej ženícha. Tak trochu ju k tejto myšlienke aj sama priviedla. Predsa len bude to osobne... Po náročnom a bolestivom týždni rehoľná sestra zomrela. Rozlúčka s ňou bola zvláštna - smutná - radostná. Sama si priala, aby nikto nebol smutný, pretože ide do večnej radosti. Po ťažkých dňoch sa život začal pomaly vracat' do svojich zabehovaných koľají. No a moja kamarátka nezabúdala na sľub, ktorý jej dala sestra Mária. Dni ubiehali a ženícha stále nikde. Pri modlitbách za sestru Máriu nezabúdala pridať: „A čo sľub, čo si mi dala?“ Takto to išlo niekoľko mesiacov a s každým ďalším dňom sa stupňovala intenzita nadávok: „Čo tam tá Mária robí, kašle na mňa a Pán Boh tiež! (No boli to trochu iné slová, ale vzhľadom na to, že v časopise nemôžeme niektoré slová vypípať, tak ako v televízii, zvolili sme túto formu). Pri záplave každodenných povinností a starostí si ani neuvedomila čo sa okolo nej deje. Jeden schopný muž, ktorého vozí suseda spolu s ňou do práce každé ráno, po nej poškuľuje. Ani si neuvedomila, že má o ňu záujem. Práve sa blížil rok od smrti sestry Márie a večerná modlitba mojej kamarátky sa niesla v duchu výčitiek a nadávok: "Čo do ... tam tá Mária robí, už je v nebi a na mňa zabudla!" Zdalo sa, že zo sľubu nič nebude. Na druhý deň ráno pri obvyklej ceste do práce so susedou a spolucestujúcim sa milý spolucestujúci spýtal mojej kamarátky, či by s ním nešla na pizzu. Ona sa však vyhovárala, že nemôže, má veľa práce a podobne. V duchu si však myslela, že čo s dotyčným, veď je strelený do športu, bol to totiž aktívny maratónec. Až na prehováranie susedy, že sa nepatrí pozvanie odmietnuť, veď čo jej to urobí. Nakoniec súhlasila. No a neuplynuli ani dva roky a už sú manželia. Teraz pri večernej modlitbe nenadáva a odprosuje sestru Máriu aj Pána Boha.

Miroslava Gregušová

Ako som prežila Veľkú noc

Po dlhých 12 rokoch som Veľkú noc strávila v prítomnosti úplne cudzích ľudí, bez jediného kamaráta či slovenského slova a ešte aj na inom kontinente. Na prvý pohľad nie príliš lákavá vyhládka, ale v konečnom dôsledku som zažila jednu z najvýnimočnejších Veľkých nocí môjho života. Ale aby som nepredbiehala.

V istú slnečnú pôstnu sobotu sa u nás zastavilo auto staršieho zato vitálneho 85-ročného amerického misionára. Pristavil rozheganú Toyotu pri našom okne a zahlásil, že hľadá Emi. Kde ma len na tomto konci sveta našiel? Vyšlo z neho, že sa dozvedel o mojom záujme o tradičný kmeň Wataturu od pátra Bolleho a tak ma vyhľadal. Pozvala som ho k nám na obed a on ma na oplátku pozval na Veľkú noc do Chagany medzi jeho Wataturov. Ísť či neísť? Všetky rozprávanie otca Danieliho zaváňali riadnym dobrodružstvom, tak som neváhala nechať svojich doma v Shelui, zbalila si vak a hajde na výlet netušiac, kde tá Chagana vlastne je.

A tak som Veľku noc (6 dní) strávila ďaleko v buši, bez vody, elektriny, v stane za nočného zavíjania hyen, v požičanom spacáku, bez telefónnej siete, len tak jednoducho s miestnym zabudnutým etnikom neskutočne milých ľudí ďaleko od civilizácie.

Otec Daniel sa každú Veľkú noc schádza so svojimi veriacimi Wataturmi zo šikorého okolia v dome katechéty v jednej zo svojich filiálok, aby spoločne slávil Paschu. Venuje sa im už desaťročia, ale doteraz pokrstil len zopár kúskov. A dôvod? Ich záujem opustiť tradičnú vieru totiž znamená opustiť aj tradičný spôsob života, k čomu príliš neinklinujú. A o tom sú misie, investovať veľa času, energie a nevidieť obrovské úspechy, ale dúfať, nepoddať sa a pracovať ďalej.

Obrady sa odohrávali vonku za zvedavého pozorovania všetkých možných susedov z okolitých domčekov. Muži so svojimi palicami, opasanými látkami namiesto nohavíc, ovešaní náramkami, naušnicami a množstvom korálok konkurovali svojim nežným polovičkám nemenej vyzdobeným. Keď sa na Zelený štvrtok spustil silný dážď, nacvakali sme sa do hlineho domčeka. Za plápolania sviec a v atmosfére plnej očakávania sme vnímali a hltali slovo za slovom. Neviem, aké asi mohlo byť prežívanie Veľkej noci medzi prvými kresťanmi, ale ja som si ho predstavovala presne takto. Každý deň naberal na svojom liturgickom význame až nás pripravených čakala Biela sobota.

Ale aby som nezabudla predstaviť pravých členov kmeňa Wataturu. Holdujú mnohoženstvu, ženskej obriezke, chovajú kravy a kozy, platia za nevesty dobytkom, z núdze sa niektorí pustili do pestovania ryže, odolávajú hromadnej globalizácii, jednoducho si žijú svoj svet. Tancujú obdobne ako slávni Masajovia - vyskakujú do výšky a vydávajú také hukotanie, že pri úplnej tme a svite mesiace budete nečakane ohúrení. A práve takýto tanec predviedli ako prejav radosti zo zmŕtvychvstalého Krista na Bielu sobotu. Následne sa spustila poriadna búrka a nacúvali sme do hlineho domčeka. Zrazu som sa ocitla v spoločnosti asi 20 vyfintených tanečníkov. V "zajatí" som strávila asi hodinu, každý sa chcel dotknúť mojich vlasov, položiť otázky typu: či som sa s takou dĺžkou vlasov už narodila, ako ich udržiavam, čo robím v ich končinách...v pondelok som do Shelui odchádzala plná dojmov, radosti a zážitkov zo slávenia naozaj Veľkej noci. Privítaním mi bolo vedro vody z rúk nášho kňaza Francisa. Ako rýchlo stihol naštudovať naše slovenské zvyky! Všetka česť!

Aj keď slávenie Veľkej noci je už za nami, nedajme sa oklamať, prežívame ju predsa každú nedeľu. Zmŕtvychvstalý Kristus čaká a túži po nás každý deň nielen raz do roka na Veľkú noc či na Vianoce. Nechajme sa zlákať na dobrodružný výlet s ním, aj keď nemusíme vždy vedieť, čo za tým bude.

S pozdravom,

Emília Bihariová

ŠTATISTIKY

KRSTY:

Hana Korytárová, narodená 24.01.2013, pokrstená 17.03.2013

Adrián Orel, narodený 10.05.2004, pokrstený 10.04.2013

Alexander Orel, narodený 10.05.2004, pokrstený 10.04.2013

Bianka Huňady, narodená 23.02.2013, pokrstená 28.04.2013

SOBÁŠE:

Peter Beško a Monika Čavojská, 06.04.2013 v Smoleniciach

POHREBY:

Tibor Miškovič, narodený 16.07.1941, zomrel 22.03.2013, pochovaný v Smoleniciach

Hermína Rábarová, rodená Blázová, narodená 23.01.1927, zomrela 27.03.2013, pochovaná v Smolenickej Novej Vsi

Anna Pekarovičová, rodená Buchancová, narodená 03.08.1934, zomrela 26.04.2013, pochovaná v Smoleniciach

BRAČEK

Jedna mladá matka čakala svoje druhé dieťa. Keď sa dozvedela, že to bude dievčatko, učila svojho prvorodeného, ktorý sa volal Miško, priložiť hlávku na oblé bruško a spolu s ňou spievať uspávanku sestričke, ktorá sa mala narodiť. Pesnička, kde sa spievalo „Spi dieťaťko, zavri očka...“ sa chlapčekomu veľmi páčila a spieval ju vždy niekoľkokrát.

Pôrod však nastal nečakane a bol komplikovaný. Novorodené dievčatko museli dať do inkubátora, lebo potrebovalo mimoriadnu starostlivosť. Rozochvených rodičov pripravili na najhoršie: ich dieťaťko má minimálnu šancu na prežitie. Malý Miško ich prosíkal: „Chcem ju vidieť! Ja ju musím vidieť!“

Po týždni sa stav dievčatka zhoršil. Vtedy sa mama odhodlala vziať Miška na jednotku intenzívnej starostlivosti pre novorodencov. Jedna zdravotná sestra sa jej v tom pokúsila zabrániť, ale žena neustúpila a priviedla chlapca k postieľke pokrytej hadičkami a drôtkami, na ktorej malička bojovala o svoj život.

Pri postieľke svojej sestričky Miško inštinktívne sklonil tvár k tváričke bábäťka a začal potichu spievať: „Spi dieťaťko, zavri očka...“

Dieťaťko okamžite zareagovalo. Začalo pokojne a pravidelne dýchať. So slzami v očiach mu mama povedala: „Pokračuj, Miško, len spievaj!“

Chlapček pokračoval.

Dieťaťko pohlo drobnými rúčkami.

Mama a otec plakali a smiali sa súčasne, zatiaľ čo zdravotná sestra s otvorenými ústami hľadela na scénu, ktorá sa tu odohrávala, a nemohla uveriť vlastným očiom. O niekoľko dní mama priniesla maličku v náručí domov. Miško hlučne prejavoval svoju radosť.

Lekári v rozpakoch ťažko hľadali slová vysvetlenia. Mama a otec vedeli, že to bol jednoducho zázrak. Zázrak lásky staršieho brata k očakávanej sestričke.

Môžeme žiť len vtedy, keď sme si istí, že na nás niekto čaká. Toto je jedna z najkrajších viet, ktoré Ježiš povedal: „Idem Vám pripraviť miesto. Aby ste aj vy boli tam, kde som ja.“ (Jn 14, 2-3)

Bruno Ferrero „Aj kvety jednoducho kvitnú“

Farské noviny Smolenický posol. Vydáva Farský úrad v Smoleniciach. Redakčná rada: Patrik Bacigál, Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ivana Janáčková, Ján Jakubec, Ivana Štibraná. **Radi uvítame vaše príspevky na rôzne témy týkajúce sa našej farnosti, náboženského, ale aj spoločenského života. Prijímame ich v elektronickej podobe na e-mailovej adrese ivanastibrana@gmail.com.**